

Лінива дівчина

Українська народна казка

Жив собі заможний чоловік у якого була велика сім'я. Дев'ятеро його синів вирости слухняними та працювними, наймолодша ж донька – ледачою та пустотливою. Не пряла, не мила, не шила. Тільки перед дзеркалом сиділа. Батько інколи свариться на неї, а мати захищає:

– Не кричи на доню, вона ж у нас така маленька! Іще встигне наробитися!

Так минали роки, а дівчина не ставала до роботи. Одного разу прийшли до їхньої оселі з сусіднього села сватати доньку. Зраділи чоловік із жінкою, що їхню дитину заберуть гарні люди, може, і працювати навчать.

Так почала жити дівчина в новій родині.

Якось уранці всі повставали та взялися до роботи. Молодиця лінується, та ніхто на неї за це не свариться.

Опівдні зібралася родина за столом. Батько питає, хто що робив. Мати поралася в хаті, син – надворі, діти грядки пололи.

– А ти, невісточко, чим займалася? – питає старий.

– У мене немає звички працювати, – відповідає дівчина, – та й не вмю нічого.

– Коли нічого не робила, то і їсти не заслужила.

Усі смачно пообідали, а невістка цілий день голодна ходила. Наступного дня молодичка встала рано, бо

голод спати не давав. Свекруха готувала сніданок і невістку не просила допомагати. А та сама взяла відро та принесла води з криниці. Під обід господар знову питає, хто чим займався. Всі розповіли, а мати й каже:

– Наша невістка сьогодні води принесла.

– Добре, – говорить старий, – дайте їй за це горнятко води.

Випила бідолаха воду, поплакала, а сама думає: «Якщо й далі нічого не робитиму, схудну та знесилюся».

Наступного ранку прокинулася дівчина до сходу сонця та й почала поратися по господарству: сніданок приготувала, в хаті поприбирала, корів подоїла, білизну попраала. Через тиждень завітали в гості батьки молодиці. Заходять, дивляться й не впізнають доньку – така працьовита стала.

– Я тепер, тату, більше ніколи лінуватися не буду, – мовила дівчина, – бо голод страшніший за будь-яку роботу.